

[Frode Jakobsen.]

tion, og derfor tror jeg ikke, at den folkesocialistiske aktion vil gavne Sydafrika, ligesom jeg heller ikke tror på, at det et øjeblik har været meningen.

Dagsordensforslaget giver mig imidlertid anledning til et par betragtninger. Man har spurgt: hvordan kan medlemmer af den danske FN-delegation herhjemme opfordre til boykot, når de har undladt at stemme, dengang det gjaldt i FN? Jeg tror, det er nyttigt at få slået fast, for at der ikke skal dannes nogen myte, at der har været fuld enighed i den danske FN-delegation om, hvad vi skulle anbefale regeringen; altså også folkesocialisternes repræsentant har anbefalet regeringen, at Danmark undlod at stemme ved afstemningen om Sydafrikaresolutionen, og ikke bare stiltiende, men udtrykkeligt. I den danske FN-delegation har det ikke været nødvendigt, at folkesocialisterne ved enhver lejlighed skulle markere det, hvis de var uenige med os andre; det ville være for besværligt. Så megen tillid havde vi til hinanden; den forretningsgang vil ikke blive misbrugt. Men her er der en lejlighed, hvor enigheden udtrykkeligt er blevet slået fast også fra folkesocialistisk side. Vi kunne ikke stemme for den resolution. Naturligvis er det regeringen, der har afgørelsen. Jeg ved ikke, hvad det er, der har vejet tungest for regeringen. Jeg kan sige, at for delegationen var det springende punkt ikke sanktionerne; det var truslen om Sydafrikas eksklusion. Det skete lige efter, at vi havde stemt for Kinas optagelse i FN med den begrundelse, at alle stater skulle kunne være medlemmer, hvad enten de opførte sig godt eller skidt.

Derfor mener jeg, det er værd at slå fast, at hele den danske delegation inklusive repræsentanten for folkesocialistisk parti har indstillet, at Danmark afholdt sig fra at stemme. Det er værd at sige det for at forhindre, at der skabes en myte. Selv blade, som tror, at de er så velinformerede, har fablet om en modsætning mellem vor afstemning i FN og støtten til ungdoms-

organisationernes boykot. Jeg synes faktisk, det er rystende. Disse redaktører har altså ikke engang læst den resolution, som de på ærekrænkende vis angriber os andre for en tvetydig holdning til.

Til sidst kan jeg ikke lade være med at sige nogle ret personlige ord. Det ærede medlem hr. Morten Lange ved, at regeringens holdning ikke kan ændres, i hvert fald ikke i denne omgang. Det ærede medlem ved, at ungdomsorganisationernes og folketingsmændenes aktion har fremmet forståelsen i det danske folk af, at det er noget forfærdeligt, der foregår i Sydafrika, og uden denne forståelse kan man ikke føre politik på det spørgsmål. Det ærede medlem ved derfor, at hans dagsordensforslag ikke kan hjælpe Sydafrika; han har selv været inde på det. Det ærede medlem ved altså, hvad han gør. Han har selv slået fast, at splittelse mellem underskriverne kan skabe tvivl og usikkerhed og derved svække appellen. Det er rigtigt, at den er egnet til at styrke den opfattelse, som nogle blade har prædikeret i god tro eller i dårlig tro, at det hele alligevel ingenting er værd. Men boykotten er heldigvis ganske godt i gang. Derfor er det ærede medlems dagsordensforslag en falden aktionen i ryggen.

Det er måske nok mig, der har begået en fejl. Det er mig, der har bedt det folkesocialistiske parti om at være med blandt initiativtagerne. Det var der tvivl om på grund af den fortid, som de fleste i det parti har at slæbe på. Jeg mente, at i en sådan sag burde alle være med. Det var jo sydafrikanernes lidelser, vi skulle tænke på, ikke partipolitik. Jeg gjorde det klart over for det ærede medlem hr. Erik A. Jensen, hvad det gik ud på: et håndslag til ungdommen, en opfordring til befolkningen og netop ingen statslig aktion. Det ærede medlem var enig med mig i, at det ville være et misbrug, om nogen så prøvede på bag efter at forvandle det til noget andet.

Nu har det folkesocialistiske partis medlemmer endnu en gang vist, hvor vanskeligt det vil blive for dem nogen sinde at komme